

Bölcsföldi András: A visszakapott karácsony

Az a karácsony, amihez nem tudsz mit hozzátenni.

A régi karácsonyok egyike éppen a hiány átélése miatt maradt emlékezetes. Kicsi voltam még, és lelkészgyermekként egy falu ölelő tágasságában éltük meg a karácsonyt egy régi, L-alakú parókián, ahol volt első és hátsó udvar, külön tyúkudvar és mögötte a földdek, kis erdő, nádas, erecske, melyen télen még csúszkálni is lehetett, egyszer még a bátyám bele is húzott a lékbe.

Azért írom a körülményeket is, mert a szentestéhez mindig hozzátartozott az, hogy dél körül a fadísztés idejére minket kiküldtek a havas határba: játszódjuk kicsit, szánkózgassunk, még véletlenül se legyünk a környéken, a házban meg végképp ne. Ez volt a szokásos szenteste déli, kora délutáni liturgia, és ezek a kényeszerű várakozással teli pillanatok is részei voltak az ünnepnek. Ma már nem tudom elképzelni, hogy végezhettek apukámék mindennel, amikor ő lelkészként még az utolsó simításokat végezte a karácsonyi műsoron, rohángált a gyülekezeti teremben sorakozó kis hittanosok és konfirmandusok között, kezében a karácsonyi műsor zizegő lapjaival, melyen az indigó bordó és sötétkék lenyomatai erős színeket hagytak a hártavékony papíron. Közben rápillantott a templomban díszítő asszonyokra, akik akkor szembesültek a tavalyi díszek használhatatlanságával, és apa is volt, akire még rábízták az utolsó vásárlásokat, és a karácsonyfa beillesztését az íves vastalpbba. Anyukám pedig, mint az anyukák általában, az otthon mérnőkeként menedzselte a karácsonyt, bár ez a szó akkoriban még nem volt használatban. Mi meg kicsapva az udvarba, a határba, a vég-

telen hómezőkre, meglátogatva saját erdőszéli „nagy fákat”, mert az ugye minden gyermeknek van (volt).

És ebbe az idillbe ütött be hirtelen a krach, mint a bizonyos derült égből a villámcsapás, bár a tél hangulatához ez a természeti jelenség sem illik: anyukám rosszul lett szenteste délelőttjén, hogy fokozzuk az össze nem illő képeket. Azért volt furcsa, mert anyukám egyáltalán nem volt beteg, nem szokott az lenni, nem is emlé-

szem olyanra, hogy réveteg tekintettel feküdne az ágyban, üres tea és háztartási keksz társaságában. Persze voltak ilyen-olyan rendszeresen visszatérő bajai, de nem volt ágyban fekvő, nagy beteg. Soha nem kapta el semmilyen kór, aztán élete végén valamit csúnyán bepótolt a természet, de ez másik történet, ahogy szokták volt mondani. Olyannyira rosszul lett, és tetézte ezt azzal is, hogy nem is tudtuk, mi a baja, hogy mentőt kellett hívni. Biztos van szomorúbb látvány is, mint karácsony küszöbén egy mentőautó kékes villogása a ház előtt, de ekkor mi nem tudtunk semmi rosszabbat elképzelni.

Anyu, beteg?

Karácsonykor?

És most mi lesz?

Velünk mi lesz?

Nélküle lesz ünnep?

Ki főz?

Ajándékok?

Templomi istentisztelet?

Hogyan hódoljuk az isteni gyermek születésének? Hálások legyünk? Gyermekként persze ennek felét sem láttuk át, és ahhoz még kicsik voltunk, hogy felnőjünk a feladathoz és esetleg

„Örvendezve fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásaiból.”

Ézs. 12,3.

átvegyünk néhány felnőttekre tartozó szerepet. Inkább csak a zavarodottságra emlékszem, emberek járkálására a lakásban, halk suttogásra, s ahogy a mentőkocsi elhúz a házunk előtt, a ködös úton látom eltűnni a közeli város felé az emberek mentése szolgálatában álló autót, a benne fekvő édesanyámmal...

Most mi lesz?

Az ürességre nagyon jól emlékszem, mert anya nélkül lehet igazán üres egy ház. Nem volt benne élet, mozgás. Apukám nyilván tette a dolgát, a karácsony ettől még nem áll le, s minden papgyerek (is) tudja, hogy „ha nincs utolsó öt perc, semmi nem készülne el” (Murphy), de a ránk szakadt hiányt nagyon érzékeltük. Nem tudom mivel töltöttük ki az akkori liturgiás időnket. Talán mégis kimentünk a nyugtató hó fehérségének világába, a madarak röptét figyelni a szokott területünkön, várni állatok felbukkanására; néha róka tévedt a kertünk aljába (számomra a Vuk is hol játszódhatott volna máshol, mint a hátsó kertben, nálunk), hiszen a terület a miénk volt, minden ott elevenedett meg a szemünk előtt: az indiános regényektől kezdve a mesék, regények hőseiig. De mi lesz most?

És nem jöttek hírek.

Ez még abban az időben történt, amikor nem egy gombnyomás, egy simítás kellett egy azonnal átmenő üzenethez, amikor nem volt „a gép”, ami megmutatta volna, ahol kérdezni lehetett volna, ahol rákereshettünk volna... Egy telefon volt ugyan a parókián, a faluban is csak néhány, esetleg ügyelet. Hír nélkül, üzenet nélkül, mondhatni remény nélkül voltunk. Persze éppen karácsonykor az ember ne mondjon ilyet. Remény mindig van, inkább a bizonytalanság vett úrrá erőt rajtunk. Az az érzés, hogy valami nagyon hiányzik az ünnepből. Valaki. Édesanyánk eligazító szava, rendet parancsoló összehúzott szemöldöke, jóságosan kér-

majd egyszer, bár nehezen képzeltek el, és a hiány érzése megmaradt bennem, a szorongás és az aggodás feszültsége. Aki a legfontosabb, az nincs itt. Olyan, mint maga a karácsony: a legfontosabb, a gyermek még csak most érkezik, az advent finise. A várakozás betetőzése. És úgy jön el, hogy nem tudok semmit sem hozzátenni. Nem tudom siettetni, nem tudom erőltetni, nem tudok semmit tenni. Csak várni.

Várni.

Várakozni, pedig belül türelmetlen vagyok. Türelmesen, pedig belül feszült vagyok. Feszülten, pedig a békére lenne szükségem. Békésen, pedig tenni kellene. Tenni kellene, pedig nincs mit.

Az ünnep ajándék. Nem mi hozzuk létre mesterségesen. A gyermek ajándék, nem tudjuk siettetni. Az idő ajándék, nem rendelkezünk vele. Szeretteink életével sem rendelkezünk, sokszor még a magunkéval sem.

Szenteste délutánján nem sokkal az istentisztelet kezdése előtt anyukánkat visszahozta a mentő. Visszakaptuk őt. Visszakaptuk a karácsonyt. Nem is volt komolyabb baja, inkább csak az ünnepben nagyítódott fel a rosszulléte. A jelenetre már nem emlékszem pontosan, inkább csak az érzésre, hogy újra köztünk van, mintha el sem ment volna. Hát biztos itt volt valahol, csak bujkált a konyhában, vagy díszítette a fát... És a részletekre sem emlékszem: hogyan volt akkor a vacsora, de mint látható, nem haltunk éhen, az ajándékok, a mindig varázslatos fa a zongoraszéken (mindig azon volt), az istentisztelet, az „Örülünk, hogy jól van tiszteletes asszony!” – megjegyzések, és (mert a hírek azért karácsonykor is terjednek) hogy vajon meggyulladt-e valakinek a haja a lobogó gyertyától, és ismét apukám pótolta-e ki a hiányzó gyermek versét.

De a karácsony megtörtént.

Az a karácsony, amihez nem tudsz mit hozzátenni. Az a karácsony, amire csak rácsodálkozni lehet, mint amikor egy bebugyolált gyermek fölé hajolsz. Amikor csak kitárod a kezedet és dicséred a Mennyei Atyát. Amikor feltartod üres tenyered, és megadóan várod, hogy az Atya majd beletesz valamit. Az igaz karácsony az, amikor kapsz ajándékot, de az nem aranypapírba van csomagolva és még selyemszalaggal sincs átkötve. Amikor átéled, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme. Amikor a dolgok maguktól oldódnak meg. Amikor derűs mosollyal csak kíséred az eseményeket. Mert megtörtént. Történik ma is...

TARTALOM

Karácsony	3
Zene és csend..	4
2014-2015	4
Konfirmáltak köszöntése	5
Gyerekekoldal	6
Női oldal	8
Tisztújítás MRE 2014	9
Egy út vezet csak az égbe	10
UTÓREZGÉS	11

lelő arca, dolgos keze. Az még akkor talán a szívünk, agyunk egyetlen bugyrában sem merült fel, hogy mi van, ha egyáltalán nem jön vissza többé. Ez is eljön egyszer. Valaki hiányzott az ünnepből. Azt gondoltuk, hogy minden a helyre kerül

Karácsony

"Szállást keres a Szent Család,
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja,
Őt, Ki Égnek s Földnek Ura".

A Megváltó több mint 2000 éve megszületett itt a Földön. Ő a Teremtő Isten, aki kiüresítette magát és lejött teremtményei közé. Isten, emberi testben, kis csecsemő képében .

Az Ó Szövetség népe időtlen idők óta várta a Messiást! És amikor megérkezett, milyen volt a fogadtatása? Mária és József hiába keresett az emberek között, hogy méltó körülmények között jöhessen világra Jézus, nem adtak neki szállást! Nem volt számára hely!

Istállóban, barmok között kellett megszületnie. Az ember-lélek melege helyett a barmok lehelete melegítette! Királyi bölcső helyett jászolba fektethette Édesanyja! A királyok Királyát!

Azóta nagyon sok idő eltelt. Ő hozta el a kegyelem korszakát és személyesen keres minden embert. A testi népe elutasította, most lelki népet keres mi-bennünk! A mi szívünkben keres helyet, vajon van-e számára hely? Mindenkit hív Magához, az Ő örömébe, az Ő Országába, ahol szeretet, és béke uralkodik. A világ forrong, nincs nyugalom. Mondják, hogy "Békesség, békesség", de nincs békesség! Nélküle NINCS!, mert Ő a BÉKESSÉG FEJEDELME!

Nincs békesség, kevés a szeretet. Pedig csak a szeretet tartja fenn a világot. Kihűlt sok lélek, vacog, fázik, didereg Jézus nélkül, mert Ő hozta le az Atya szeretetét és mindenkinek föl kínálja, mint Ajándékot, csak azt kéri, fogadjuk el!

Legyen üres a kezünk, tiszta a szívünk- lelkünk, engedjük el a világ dolgait, bánjuk meg bűnünket (legnagyobb bűn Jézus Krisztus elutasítása). Ha Őt befogadjuk a szívünkbe, átformálja, boldogságra hangolja a lelkünket és már a földi életünk is boldog lesz, és átmentünk vele, Őbenne az Örök Életbe. Lélekben újjá szüli azt, aki befogadja Őt.

"Szüless meg bennünk tisztaság,
szüless meg bennünk béke,
s tedd kezedet a vad világ
lázás ütőérére.

Szüless meg bennünk szeretet,
Te legszebb lelki virtus,
teremts bennünk Új Életet,
Szüless meg bennünk Krisztus!"

(Bódás János: Advent...részlet)

Nem az üzletek csillogása, nem a pénzen vehető holt tárgyak- az ajándék, hanem a szívek-lelkek Megváltója, Isten ajándéka az emberiségnek:

A SZERETET!

"Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen"! Ő az AJÁNDÉK! A SZERETET! Ha áthatja szíveinket, átmelegszik tőle a világunk és már itt is Isten Országában élhetünk. Hiszen azért imádkozunk: "Jöjjön el a Te Országod". Ahol Ő uralkodik a szívekben, ott van az Ő Országa. Jézus-Krisztus, és benne adatik az Örök élet!- ahol boldogság van. Mindannyian erre vágyunk. Fogadjuk szívünkbe Jézust és általa mehetünk az Atyához a Mennybe, az örök boldogságba!

Kedves Testvéreim az Úrban! Legyünk Ővele mind boldogok!

ÁMEN.
Éva néni

Zene és csend...

Első pillanatra talán ellentmondásnak tűnik a cím, mert ha szól a zene, nincs csend, de ha csend van, akkor nem szól a zene. Kivétel Simon és Garfunkel: A csend hangjai című dala.

Az elmúlt hetek kavargó, rohanó világában igen nehéz volt elcsendesülni. A bevásárlóközpontok ontották a hangzavart keltő karácsonyi dalok diszkósított változatait, ezáltal is felgyorsítva egyébként is pörgő életünket. Soha ennyi és ennyiféle zene nem szólt ilyen hangosan.

Félő, hogy a lármában, a hangzavarban nemcsak a zenét nem halljuk meg, de Isten szavát sem. Így, elfáradva leverten, ingerlékenyen közeledtünk Jézus Krisztus születésének ünnepéhez. Az 1 Sámuel 18,10-11-ben olvashatjuk, hogy Saul királyra milyen hatással volt Dávid hárfán megszólaltatott zenéje: Saul jobban lett, a gonosz lélek eltávozott tőle.

A muzsikának csodálatos hatása, gyógyító ereje van. Kálvin azt vallotta: "Valamennyi eszköz között, amely alkalmas arra, hogy az embert felüdítse és gyönyörködtesse, a zene az első...". Luther szerint „A zene Istennek egyik legkedvesebb ajándéka...”

Az ünnepek előtt konfirmált Kaczúrné Szalai Edit testvérünk elmondta, hogy az egyik istentiszteleten megfigyelte az éneklés alatt „milyen fény, dicsőség látszott a gyülekezet tagjainak arcán”. Vajon Karácsony estéjén hány családnál szól élő ének a gépi zene helyett? El tudunk-e csendesülni, imával kérve Urunkat: Fogadj el, Uram, fogadj el, csak most feledd el azokat az elárult napokat, amelyek nélküled múltak el. Tartsd ezt a pillanatot fényességed alá. Hadd ülök békén, hogy hallhassam szavaidat lelkem csöndjében. Ámen.

Györe Sándor
gondnok

2014-2015

Az Adventtel elkezdődött egy újabb egyházi év, és lassan a 2014. év elbúcsúztatásához érkeztünk. Van, hogy az ember úgy gondolja, hogy nem tud már újat látni, de később kiderül, minden év alkalmas arra, hogy meglepje valami újjal az embert. A 2014. évünk sem volt éppen csendes, hiszen a világ körülöttünk a választásoktól volt zajos. Mind a politika színpadán mind az egyház látható szervezetének színpadán választásokkal kellett továbbmennünk a 2015. évbe. Országosan új parlamentet választottunk – ami olyanra sikeredett majdnem, mint az előző - területi szinten városvezetést választottunk, az európai unóba küldtünk képviselőket (nem időrendi sorrendet írok).

Egyházunkban pedig a felsőbb vezetést választottunk meg (ami szintén majdnem olyanra sikeredett, mint az előző). A különböző testületek alakuló üléseiken majd megválasztják a közbülső vezetőiket, és a delegáltjaikat a felsőbb szintekre. Itthon Cegléden a Református Iskolánkban is új vezetéssel, gyülekezetünkben is új gondnokkal indultunk a következő évnél. Nem lesz egyszerű a sok választás után levonni majd a végkövetkeztetéseket a következő év januárjában.

Ami viszont biztos: eljött a munka ideje! A presbitériumok immáron harmadik évüket tapossák, ciklusuk felénél járnak. Igaz az elmúlt évben, és talán az azt megelőzőben is sokféle bizonytalanság terhelt minket, de ez elmúlt. Az elkövetkező évek komoly munkák elé állítanak bennünket, amire fel kell készülnünk. A presbitérium a következő hónapban – januárban – újra kidolgozza a Nagytemplomi gyülekezet missziói munkatervét. Eddig is volt missziói munkatervünk. Akit érdekel gyülekezetünk weboldalán megtekintheti azt a „letöltések” menüpont alatt. Ebben az évben azonban valami többet szeretnénk. Jó lenne, ha nem csak a presbitérium gondolkodna el a jövőn. A Magyar Református Egyházban tavalytól működik egy Egyházi Jövőkép Bizottság, ami jelzi, hogy a jövőnk ugyan Isten kezében van, de mi Isten munkatársai vagyunk, sokban függ tőlünk is, hogy Isten terve velünk miként fog beteljesedni. Ezért egy fórumot szeret-

nénk januárban összehívni. Ez valószínűleg az ökumenikus imahetet követő héten lesz megtartva, ahova szeretettel várunk minden gyülekezet jövője iránt érdeklődő gyülekezeti tagot. Beszéljük arról, hogy mit kellene megvalósítanunk. A vezetés, a presbiterek, a lelkipásztor mit tud segíteni abban, hogy Krisztus elhívását, küldetését minél jobban be tudja tölteni mindenki itt ebben a gyülekezetben. Január 31 délután 3 órakor megtartjuk ezt a fórumot. A presbitérium a februári hónap 20 napján tart egy komolyabb megbeszélést a 2015 év munkáinak előkészítéséről, így már majd a gyülekezeti fórum eredményeiről is tudunk beszélni. Mert a sokféle választás között van egy, ami talán a legfontosabb: az életünk és annak választásai. Be kell, hogy töltsék Isten tervét életünkkel. Segítsünk egymásnak ebben 2015-ben. Találjuk meg, találjuk ki együtt Isten gondolatait rólunk. Nyilván vannak ilyenek. Isten él. Krisztusnak valószínűleg (biztos!!) van egy elgondolása a Cegléd-Nagytemplomi Gyülekezetről. Ebben biztos, hogy Te is benne vagy, még akkor is, ha most úgy gondolsz, hogy „mit tudnék én tenni Istenért, a gyülekezetért?” Már az azal hogy ezt a cikket elolvastad, és gondolkodsz rajta tettél érte. A legfontosabbat pedig mindenki megteheti: imádkozhat érte.

Krisztus ránk bízta a LÉLEKMENTÉS feladatát. Nem egyszerű munka, ráadásul csapatmunka! A gyülekezetnek egy jó helynek kell lennie, de mint minden jó közösségi hely attól jó, hogy azok akik benne vannak, jóvá teszik. Meg kell fogalmaznunk, hogy mitől jó hely a mi gyülekezetünk. Meg kell beszélnünk hogy mit és hogyan cselekszünk a jövőben, mert nem az a krisztusi ember, aki mondja hogy ura Jézus: *„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”* Mt 7,21 (Lk 6,46; 13,26-27)

Ha választottunk, akkor cselekedjünk..!

„... mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” 5 Mózes 30 19

Hánka Levente

Konfirmáltak köszöntése

2014. Advent 4. vasárnapja

„Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk”.

/ Zsoltár,126,3./

Öröm és hála töltötte el a szívünket ezen a napon, mert alig telt el fél év, ismét konfirmandusokat köszönthettünk gyülekezetünkben. A fogadalomtételt megelőző szombaton Hánka Levente nagytiszteletű úr és Szatmári Gábor presbitertársam jelenlétében a velük való beszélgetés biztosított bennünket arról, hogy igaz hittel, nyitott szívvel készek követni Isten tanításait és elfogadni Jézus Krisztust Uruknek.

Károli Szent Írása szerint Jeremiás próféta könyve 50,5. versében olvashatjuk: „...és odaadják magukat az Úrnak örök szövetségre, amely feledhetetlen.”

Az új fordítású Biblia ugyanezen szakasza szerint: „Jertek, csatlakozzunk az Úrhoz örök szövetséggel, amely nem megy feledésbe.”

Mindkettő rész azt bizonyítja, hogy az Úrral kötött szövetségben a kezdeményezés Istentől indul ki, részéről üdvösséget és áldást biztosít. Az ember részéről pedig a hűség és az engedelmesség elkötelezettségét jelenti.

Ti a Jézus példája szerinti élethez vezető úton tettétek meg az első lépést. A tovább- haladáshoz Mennyei Atyánk áldását kérem életetekre.

Györe Sándor
gondnok

A bölcsek azon az éjszakán is a csillagos eget kémlelték, amikor Jézus megszületett. Hirtelen egy rendkívül fényes csillagot vettek észre. Megállapították, hogy ez bizony nem jelent mást, mint azt, hogy egy új uralkodó született meg nagyon messze, Palesztinában, aki az egész világ királya lesz. Úgy döntöttek, útra kelnek, és felkeresik az új királyt. Ajándékot is készítettek, ural-

kodóhoz illőt: aranyat, jó illatú tömjént és mirhát, finom balzsamkenőcsöt.

Mentek hegyeken, völgyeken, falvakon, városokon át. Végre megérkeztek Jeruzsálembe. Biztosak voltak abban, hogy a királyi palotában született meg. Bezörgettek hát a palota kapuján, bebocsátást kérve.

- Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt az égen, és eljöttünk, hogy imádjuk őt – mondták.

Heródes király méregbe gurult.

- Én nem tudok semmiféle királyfi születéséről, és itt én vagyok a király – gondolta. Zavart lett, türelmetlen és ideges. Azonnal összehívta valamennyi tanácsadóját, az írástudókat és a papokat. Megkérdezte tőlük:

-Hol kell megszületnie a Krisztusnak a prófétáitok szerint?

Azok jól ismerték az írásokat, így válaszoltak.

- Betlehemben.

Ekkor Heródes hívatta a bölcseket és így szólt:

-Menjetek, tudjátok meg pontosan, hol van a gyermek! Majd én is elmegyek és hódolok előtte.

Közben pedig ezt gondolta: A hódolat nekem jár! De jó lesz megtudni, hol van ez a „király”, és akkor majd szépen elteszem láb alól.

A bölcsek elindultak Betlehem felé. Nem volt messze, mindössze 8 kilométerre. A csillag vezette őket addig a helyig, ahol az istálló volt. Amikor bementek, meglátták ott a gyermek Jézust Máriával és Józseffel. leborultak előtte, aztán sorra elővették ajándékaikat és kirakták Jézus elé.

- Hoztunk neked aranyat, tömjént és mirhát, Felséges Király, aki a világ uralkodója leszel! Rólad adott hírt a csillagos ég. Uralkodsz fölöttünk, miként az egész világon.

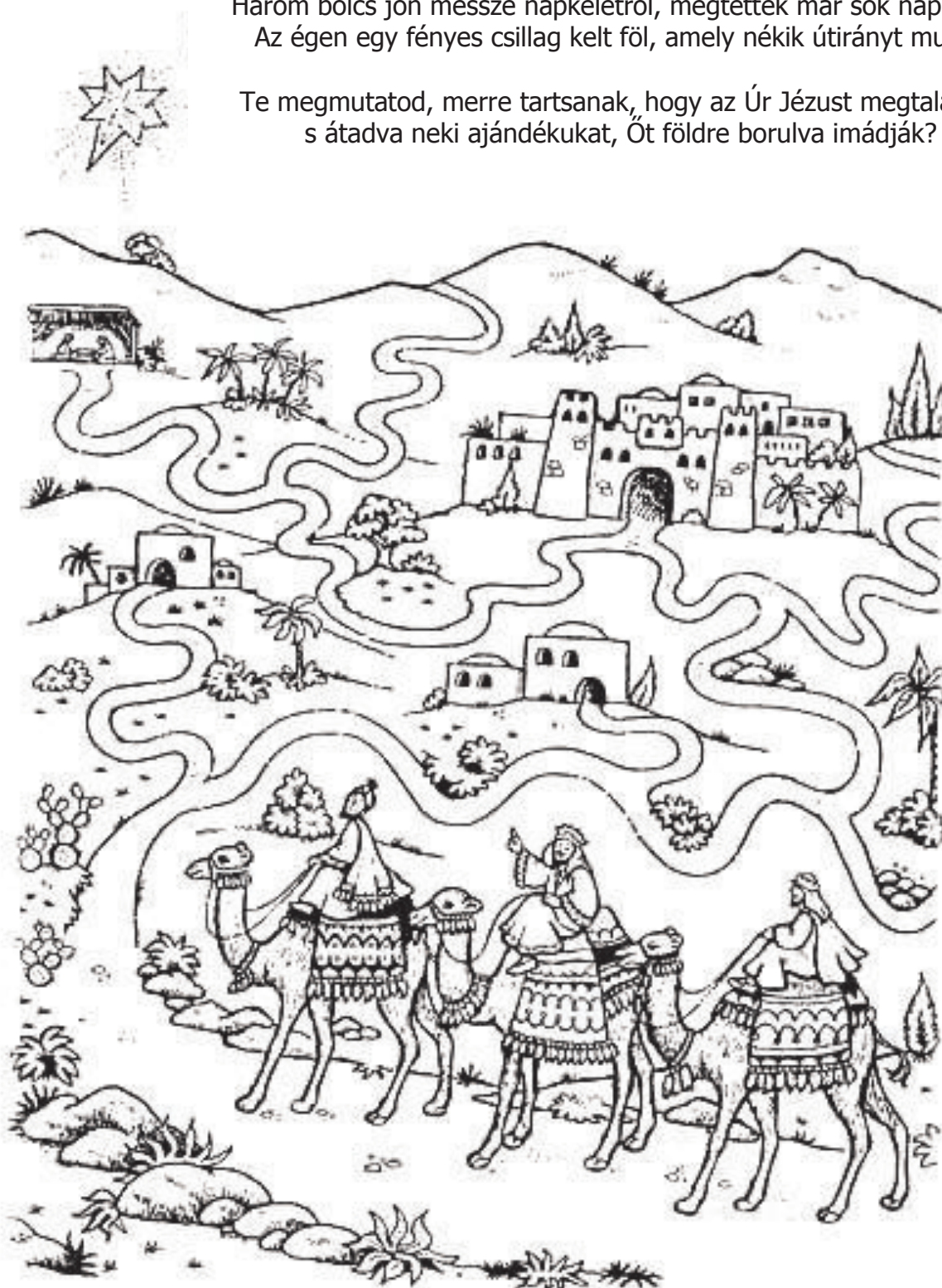
Mária és József elcsodálkoztak ezen. Hellyel kínálták a messziről jött vendégeket, ennivalójukat megosztották velük. Másnap indultak volna vissza Jeruzsálembe, Heródeshez, de Isten – aki látta Heródes aljas szándékát – álomban szólt a bölcsekhez:

- Ne menjetek vissza Jeruzsálembe, másik úton térjete vissza hazátokba!

Ők pedig engedelmeskedtek a mennyei utasításnak. Ettől kezdve nem csak a csillagok útmutatását értették, hanem Isten beszédét is, és ez sokkal nagyobb öröm volt számukra.

Három bölcs jön messze napkeletről, megtettek már sok napi utat.
Az égen egy fényes csillag kelt föl, amely nekik útirányt mutat.

Te megmutatod, merre tartsanak, hogy az Úr Jézust megtalálják,
s átadva neki ajándékukat, Őt földre borulva imádják?

A napkeleti bölcsek

Az érzelmek

1. Érzések - ezekkel lettünk megalkotva

Bár nem csattanunk ki az örömtől, ha megégetjük ujjunkat vagy megütjük a lábujjunkat, hálásnak kell lennünk a fájdalom ajándékáért, mely figyelmeztet a közelgő vagy közvetlen veszélyre. E nélkül gyakran bajba kerülnénk. Testünkhöz hasonlóan, melynek megvan a maga fájdalom és komfortérzete, Isten úgy teremtett bennünket, hogy érzelmi életünknek is legyen meg az a képessége, hogy érezzen. Jézusról olvashatjuk, hogy **"fájdalmak férfia, betegség ismerője"** volt. **Ézs. 53:3b.**

Érzelem: Az érzések átélésének képessége, mely a fájdalomtól a gyönyörig terjed.

Jézus önkontrolja példa számunkra. Átélt az elutasítottságot, elárulták, csalódott, kesergett, nyomás és kísértés alatt volt és így is követte Isten terveit. Sokan élnek át kapcsolatuk terén mély fájdalmakat. Eszükkel felfogják, hogy nem jó dühösnek lenni, ezért elnyomják és letagadják érzelmeiket. És ez tudatalatti szokássá válhat. A Biblia erre azt mondja "a szív megkeményítése". Ha ez bekövetkezik, az hatással lehet mind az emberekkel, mind Istennel való kapcsolatunkra. Az érzelmeinknek való ellenállás korlátozza szeretetre való képességünket!

Megfosztjuk az életet attól a szenvedélytől, melyre teremtve lettünk. Dávidot, a zsoltáríró, úgy is szokták hívni, hogy "Isten szíve szerinti férfi". Szívében teljesen átélte az érzelmek széles skáláját. **"Az én szívem reszket bennem, és a halál félelmei körülvettek engem. Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. Szela. Zsolt. 55:5-8**

Mivel mi, akik befogadtuk Krisztust, megkaptuk a bennünk élő Szentlélek erejét: így nem kell félnünk semmiféle érzelemtől sem. Az Ő segítségével erőnk van arra, hogy Dávidhoz hasonlóan átéljük, és mély, Istennel való gazdagabb tapasztalat felé irányítsuk érzelmeinket.

2. Fejlődni az Isten iránti szeretetben

Zsolt. 42:2-ben így van megírva: "Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád Istenem!". Nekünk keresztényeknek szabad őszintének lennünk saját érzelmeinkkel szemben. Krisztusban megkaptunk minden szükséges erőforrást ahhoz, hogy bármilyen

érzelmet kezelni tudjunk. A Lélek jelenlétében soha nem kell elnyomnunk semmiféle érzést, és az Ő erejével képesek vagyunk önuralmat gyakorolni. Azonban érzelmeink gyakran bűnös és rossz hatásoknak vannak kitéve, abból pedig nagy kár származna, ha ezeket felelőtlenül megfontolatlanul elmondanánk mindenkinek.

Érzelmeink nem mindig a valóságot tükrözik, hanem inkább azt, ahogyan a valóságot érzékeljük tapasztalataink útján. Rendelkezésünkre áll az igazság írott mércéje a Bibliában, melyet arra is használhatunk, hogy életünk eseményeit és érzelmeinket lemérjük rajta.

3. Az érzelmek átélésének folyamata

Az értelmi kiegyensúlyozottság döntő fontosságú a lelki jóllét szempontjából.

Ismerd fel érzelmeidet: Először is légy kész arra, hogy érzelmeidet beazonosítsd. A kellemetlen érzelmeket több átfogó kategóriába sorolhatjuk.

Harag: kisebb irritációtól a dühig; *Aggódás:* egyszerű gondtól a pánikrohamig; *Alkalmatlanság:* kisebb bizonytalanságtól a kétségbeesett reményvesztettségig.

Legtöbbünk gyorsan megtalálja annak módját, hogyan hárítsa el magától egy lesújtó eset miatti megbántottság érzetét. Ezen jól kifejlesztett képességünk gyakorlása olyan automatikussá válhat, hogy már nem is érzékeljük a bántást, mert olyan gyorsan elhárítjuk magunktól.

Ha megrúgják a térdemet, annak fájni kell. Ha valaki belegázol a személyiségünkbe, annak is fájni kellene. Nem az a cél, hogy megbántottságunk felett rágódjunk, de meg kell értenünk, hogy ha figyelmen kívül hagyjuk, és úgy teszünk mintha semmi sem történt volna, elmulasztjuk annak lehetőségét, hogy e folyamat során többet megtanuljunk az életről, saját magunkról és Istentről. Testünk károsodása már meg is történt, ha érzelmeinket letagadjuk saját magunk és Isten, illetve mások előtt.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.” Jak 1:5

Isten gyermekei vagyunk, és Ő azt szeretné, hogy az életet annak teljes gazdagságában éljük meg. Jóllehet nem megengedhető, hogy az érzelmek irányítsanak bennünket, azokat át kell élnünk. Ha követjük az Ő bölcsességét, a Szentlélek által átformálódik szívünk, és megtanulhatjuk kezelni érzelmeinket.

TISZTÚJÍTÁS A REFORMÁTUS EGYHÁZBAN 2014

A 2014. évben a négy Magyarországi Református Egyházkerületekben tisztújítás történt. Ez a tisztújítás minden hatodik évben megtörténik. 2011-ben volt egyházunkban az az általános tisztújítás, amiben a gyülekezetek a presbitériumokat választották meg. Ez szintén minden hat évben megtörténik a Magyar református Egyház törvényei szerint. A presbitériumok megválasztását követő harmadik évben a gyülekezetek presbitériumai megválasztják a különböző vezetési egységek vezetőit. A gyülekezetek egyházmegyékbe tömörülnek, az egyházmegyék pedig kerületekbe. A gyülekezetek közvetlenül az egyházmegyék vezetőire és az egyházkerületek vezetőire adhatják le voksaikat a presbitériumokon keresztül. Az egyházmegyék vezetői: lelkes vezető az esperes és az ő vezető társa világi oldalról a gondnok. A Kerületeket a Püspök és az Egyházkerületi Főgondnok irányítják. Minden tisztségszövész háromszor választható újra.

A presbitériumok a gyülekezetekben november hónapban adták le egyházmegyénként, egyházkerületenként titkosan szavazataikat.

Mind a négy egyházkerületben már nyilvánosságra hozták a tisztújítás eredményeit, Dunamelléken, Dunántúlon és Tiszáninnen is folytatja munkáját az eddigi elnökség, Tiszántúlon Fekete Károly lett a maximális három ciklus után leköszönő Bölcseki Gusztáv utódja.

Az eredmények:

Dunamelléki Református Egyházkerület

Püspök: Szabó István – 220 szavazat, Balla Péter – 88 szavazat

Egyházkerületi főgondnok: Tökéczki László – 216 szavazat, Kovács Levente – 94

Egyházkerületi lelkes vezető főjegyző: Simonfi Sándor – 159 szavazat, Illés Dávid – 149 szavazat

Egyházkerületi világi főjegyző: Veres Sándor – 230 szavazat, Brandenburg Sándor 79 – szavazat

Bővebben a dunamelléki tisztújítás eredményeiről a <http://www.parokia.hu/> weboldalon tájékozódhatunk.

Dunántúli Református Egyházkerület

Püspök: Steinbach József – 245 szavazat

Egyházkerületi főgondnok: Huszár Pál – 184 szavazat, Gyimóthy Géza 61 szavazat

Egyházkerületi lelkes vezető főjegyző: Köntös László – 245 szavazat

Egyházkerületi világi főjegyző: Baráth István – 131 szavazat, Dr. Pataky László – 63 szavazat, Balogh Zoltán – 50 szavazat

Bővebben a dunántúli tisztújítás eredményeiről a <http://refdunantul.hu> weboldalon olvashatunk.

Tiszáninneri Református Egyházkerület

Püspök: Csomós József – 171 szavazat, Varga István – 127 szavazat

Egyházkerületi főgondnok: Ábrám Tibor – 221 szavazat, Üszögh Lajos – 77 szavazat

Egyházkerületi lelkes vezető főjegyző: Pásztor Dániel – 105 szavazat, Balajthy József – 98 szavazat, Földesiné Kántor Mária – 94 szavazat

Egyházkerületi világi főjegyző: Molnár Pál – 213 szavazat, Téglás Zsolt – 85 szavazat

A tiszáninneri tisztújítás eredményei a <http://tirek.hu> internetes oldalon is elérhetőek.

Tiszántúli Református Egyházkerület

Püspök: Fekete Károly - 414 szavazat

Egyházkerületi főgondnok: Adorján Gusztáv - 413 szavazat

Egyházkerületi lelkes vezető főjegyző: Derencsényi István - 409 szavazat

Egyházkerületi világi főjegyző: Molnár János - 411 szavazat

A tiszántúli tisztújítás eredményei elérhetőek a <http://ttre.hu> oldalon.

Cegléd a Dunamelléki Református Egyházkerület Délpesti Egyházmegyéjében található. A Délpesti Református Egyházmegye választási eredményei:

esperes: Takaró András

gondnok: Pogrányi Károly

lelkes vezető főjegyző: Bartha Károly

világi főjegyző: Berkes József

Forrás: Reformatus.hu / parokia.hu

Beküldte Marosi Rita

Túrmezei Erzsébet: Egy út vezet csak égbe

Keskenypalló örvénylő ár felett.
Sötét, mélységes szakadékon át,
odaöntve egyetlen út gyanánt,
két összerótt hatalmas szálfa: mint kereszt.
A szakadék szélén egymásután
lépnek elő a vándorok.
A túlsó partról érkező sugár
megvilágítja halvány arcukat.
A mélységtől mindegyik visszaborzad,
remegve hátrál, s híd után kutat.
Aztán riadtan nézi a keresztet,
az egyetlen utat.
Hol a jótettek, és érdemek fénylő,
tarka ívű szivárványhídja itt?
Lelkek bolyongnak a félelmes parton.
Vallatják az öröklét titkait.
Sikoltó sírással hidat keresnek
és nem találnak sehol csak keresztet.
Kereszt... kereszt... nem ismerős nekik?
Lenn tele volt vele az életük.

Találkoztak mindennap szüntelen.
Állt úton-útfélen.

Templomok tornyán égre csillogott,
setéten állt minden oltáron ott,
és határszéleken árválkodott.
Odatűzték a magányos tetőre,
ezerszám örködött a temetőre.
Ó, még ékszer is csináltak belőle,
és olyan megszokott lett... megszokott.
Most mégse mernek megindulni rajta,
hogy átjussanak fénylő, biztos partra.
Úgy rettegik a megszokott keresztet.
Sikoltó sírással hidat keresnek.
Az az egyetlen út a túlsó partra,
nekik gúny, nekik, ítélet jele,
mert odalenn nem törődtek vele.
De az a gyermek... mintha nem is félne.
Mosolygó arccal odalép a szélre,
s a nagy keresztén úgy indul a lába,
mintha az Isten mentő kezén járna.

És az az asszony... nem szédül alá?
 - hisz a magányos hídon nincsen korlát.
 Nem! Míg ott lenn pusztaságokon járt,
 kereszt vezette, kereszt támogatta,
 s biztos a lépte,
 bármit üvölt a gyilkos ár alatta.
 Remegő térddel megindulna más is.
 - most jó volna a kereszt menedékül! -
 de meginog s a titkos mélybe szédül.

Mind odaérünk.
 Megáll a szívünk és meghűl a vérünk.
 S aszerint vár ránk kegyetlen ítélet,
 hogy lenn a kereszt lelkünknek mivé lett.
 A szédítő, kavargó ár felett,
 sötét, mélységes szakadékon át,
 odadöntve, egyetlen út gyanánt
 vár reánk a kereszt.

UTÓREZGÉS

Karácsonyi Magyar Konyha '84

Eszünk-veszünk, iszunk-viszünk...

„Bocsásson meg a szíves olvasó, ha talán kissé sokat is foglalkozám nagyon is subjectív természetű gyermekemlékeimmel. Tevém azt részben annak demonstrálásáért is, hogy a karácsonynak akkor azon módon történt megünneplése sokkal mélyebb nyomokat hagyott az emberek kedélyében, mint manapság, midőn az már nem egyéb, mint egy részről ajándékokkal való elhalmozása a hozzánk tartozóknak, másrésről csakis külső mulatozás, mely helyenkint dorbézolásba fajul el.”

Bizony, már annak is épp harminc éve, hogy eme sorokat először olvastam a Magyar Konyha című újság 1984-es karácsonyi számában, de mint azt a szöveg némileg archaikus mi-volta is sugallja, írója nem a XX. század vége felé közeledve vetette papírra gondolatait – hanem közel száz évvel azelőtt.

A szerző – báró Podmaniczky Frigyes, aki gyerekkori karácsonyi élményeit osztotta meg olvasóival az idézett írásban – tulajdonképpen egy igazi „reneszánsz” embernek tekinthető, hiszen volt ő politikus, országgyűlési képviselő, író, újságíró, színigazgató, huszárkapitány a szabadságharcban, később belső titkos tanácsos, de leginkább talán Fővárosi Közmunkák Tanácsa elnökeként tette le a nagy közös asztalra azt, ami miatt még ma is élénken él emlékezete. Az ő idejében készült el Budapest általános rendezési terve; ekkor épültek ki a körutak, sugárutak, a rakpartok, elkészült három Duna-híd – szóval, ha csupán ennyit tett volna a barátai által „Fridmaniczky Poci”-nak becézett kiváló férfiú, már nem élt volna hiába.

Mindazonáltal mellbevágó, hogy az 1880-as évek végén ez az – egyébiránt evangélikus keresztyén – ember már látta a bajt; azt a bajt, amiben ma már nyakig benne ülünk, de azt hitük mindig, hogy legalább még a mi gyerekkorunkban minden rendben volt a karácsonnyal kapcsolatban, s csak az óta romlott el a világ...

Ajándékok halmozása és dorbézolás.... Jó, persze közben volt két világégés, Trianon, Rákosi- és Kádár-éra – egyik sem túl „karácsonybarát” –, és azt is tudjuk, hogy bizony sokak számára sohasem volt természetes, sohasem volt lehetséges sem az „ajándékhalmozás”, sem a „dorbézolás”; és ez sajnos nem a történelem messzi kódébe vesző állapot, hanem mindennapjaink keserű tapasztalata.

Ha a fentebb idézett gondolatokat egy napi gondokkal küzdő, szegénységben élő ember „tette” volna papírra, akkor is megállnának, de különösen igazzá válnak, ha egy jólétet élvező, szükségét nemigen ismerő férfiú osztja meg azokat – szándéka szerint kora emberével, tán nem is sejtve, hogy jó egy és negyed évszázaddal később is mennyire aktuális lesz minden egyes szava...

Becsüljük meg tehát az ő Istentől kapott bölcsességét, s ennek szellemében várjuk azt, akit *mi* kapunk most az Istentől... Áldott karácsonyt!

Szatmári Gábor

HIRDETÉSEK

Szabolcska Mihály : Ének a szeretetről

Beküldte Éva néni

A szeretet a világ megváltója,
Ez fedi a bűnt, az árvát ez óvja,
Ez ad kenyeret a koldus kezébe,
Az elhagyatottnak ez a menedéke.
Csak egy szentség van a világ felett
Öröklétig való a szeretet!

A tudományod fölérhet az égig,
és bölcs lehetsz a bölcsök kövéig,
Lehetsz okosabb, bátrabb mindeneknél,
Nem tudsz te semmit, hogyha nem szerettél!
Egy bölcsesség van a világ felett..
Öröklétig való a szeretet!

Lehetsz nagy Úr, akár a királyok
Irigyelhetik roppant gazdagságod,
De ha árván szeretet nélkül éltél,

Koldusabb vagy az útszéli szegénynél!
Egy hatalom van a világ felett
Öröklétig való a szeretet!

Tündökölhetsz a dicsősség örömében,
És elboríthat minden földi érdem,
nincs érző melege szívednek,
Semmi sem vagy, akárkinek neveznek!
Csak egy érdem van a világ felett...
Öröklétig való a szeretet!

Mert a szeretet a világ megváltója,
Ez fedi a bűnt, az árvát ez óvja,
Ez ad kenyeret a koldus kezébe,
Az elhagyatottnak ez a menedéke!
Csak egy szentség van a világ felett...
Öröklétig való a szeretet!

Karácsony-Újévi Istentiszteletei Alkalmak:

December 25-én 10 órakor Karácsony Első Napi Úrvacsorás Istentisztelet a Nagytemplomban;
December 25-én 17 órakor Istentisztelet a Gyülekezeti Házban.

December 26-án 10 órakor Karácsony Másod Napi Úrvacsorás Istentisztelet a Gyülekezeti Házban;

December 26-án 17 órakor Istentisztelet a Gyülekezeti Házban.

December 31-én 18 órakor Óév búcsúztató Istentisztelet a Nagytemplomban.

Január 1-én Újévi Istentisztelet a Gyülekezeti Házban.

A reggeli áhítatok MINDEN HÉTKÖZNAPON, ½ 9-től az Ifjúsági teremben.

Toldi Ferenc Kórházban Bibliaóra csütörtökönként 14:30-tól.

Keresztyén Kurzus 2. (Kedd Esti Biblia óra) keddenként 17 órától

BABA-MAMA klub csütörtökönként de. 10 órától, az Ifjúsági teremben.

KONFIRMÁCIÓ felkészítő alkalmak minden pénteken 18 óra.

Vasárnap délelőtti Istentisztelet 10 órakor a Nagytemplomban.

Vasárnapi iskolai istentiszteleti idő alatt kicsiknek, nagyoknak.

A Sztárai kórus próbái hétfőn 17 órától a bazársorban.

A Forrás Énekkar csütörtökönként 18 órától próbál a Gyülekezeti házban

HIVATALI ÓRÁK: Hétfő-Péntek 9⁰⁰-12⁰⁰

NAGYTEMPLOMI HÍRLEVÉL

A CEGLÉD NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUSOK
HÍRLEVELE

Felelős szerkesztők: Hánka Levente lelkipásztor

A gyülekezeti újság szerkesztőbizottsága

Felelős kiadó: Györe Sándor gondnok

(53)-311-340;

Web: cegled.nagytemplom.hu

ceglednagytemplom.ref@gmail.com

Nyomdai kivitelezés: Cegléd-Nagytemplomi

Református Egyházközség

T: